

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 337/2025-104

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoVS 1/2023 z 12. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. septembra 2023 (doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 22. septembra 2023, 8. novembra 2023, 19. februára 2024 a 13. marca 2024, pozn.) domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 TdoVS 1/2023 z 12. júna 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým až do rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa Špecializovanému trestnému súdu uloží povinnosť zdržať sa vykonávania procesných úkonov v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/9/2022.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu, členovi II. senátu ústavného súdu. Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 9. novembra 2023 vzniesol námietku zaujatosti sudcu ústavného súdu Ľuboša Szigetiho, o ktorej ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 649/2023-13 zo 7. decembra 2023 rozhodol tak, že sudca II. senátu ústavného súdu Ľuboš Szigeti nie je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020, ako aj pre zločin zasahovania do nezávislosti súdu podľa § 342 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona.

4. Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 6Tp/4/2020 z 31. októbra 2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/45/2020 z 12. novembra 2020 (ďalej len „uznesenie o väzbe“) bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal 30. decembra 2020 ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 32/2021-85 zo 14. apríla 2022 tak, že uznesením o väzbe bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, pričom uznesenie o väzbe v časti týkajúcej sa sťažovateľa bolo zrušené. Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na zmeny v zložení senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa, ku ktorým došlo v dôsledku práceneschopnosti niektorých sudcov, o ktorých sťažovateľ nemohol viesť (i keď mal na to právo z dôvodu, aby mohol využiť prípadnú možnosť namietat' zaujatost' niektorého z týchto sudcov), mal byť právny zástupca sťažovateľa o zmene zloženia senátu (a to hoci aj v krátkom čase pred samotným rozhodovaním takto zmeneného senátu) upovedomený. Hoci ústavný súd uznesenie o väzbe zrušil, vec nevrátil na ďalšie konanie po konštatovaní, že sťažovateľ bol medzičasom už z väzby prepustený. Za daného stavu sa javilo ako nadbytočné a bez praktického významu posudzovať ostatné námietky sťažovateľa spochybňujúce dôvodnosť, resp. zákonnosť jeho väzby, pretože by to malo iba čisto akademický význam bez akéhokoľvek reálneho vplyvu na osobnú slobodu sťažovateľa.

5. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) podal na sťažovateľa obžalobu 1. júla 2022, konanie o ktorej je na Špecializovanom trestnom súde vedené pod sp. zn. 3T/9/2022.

6. Sťažovateľ 1. augusta 2022 podľa § 31 ods. 1 a 5 Trestného poriadku vzniesol v predmetnom trestnom konaní námietku zaujatosti proti Mgr. Záleskej – samosudkyni Špecializovaného trestného súdu – prejednávajúcej jeho trestnú vec, ktorá o tejto námietke zaujatosti rozhodla podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku uznesením sp. zn. 3 T 9/2022 z 12. októbra 2022 tak, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa.

7. Proti tomuto uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, konanie o ktorej bolo na najvyššom súde vedené pod sp. zn. 5 Tost 29/2022. V rámci tohto sťažnostného konania (po už skoršom vylúčení JUDr. Klimenta na podklade ním oznámenej zaujatosti) vzniesol námietku zaujatosti proti členovi sťažnostného senátu najvyššieho súdu JUDr. Štiftovi, o ktorej senát, ktorého členom bol aj tento namietaný sudca, rozhodol podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku uznesením sp. zn. 5Tost/29/2022 zo 17. januára 2023 tak, že JUDr. Štift nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 5Tost/29/2022. Proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu zo 17. januára 2023 podal sťažnosť, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením z 12. júna 2023 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

8. Najvyšší súd následne uznesením sp. zn. 5 Tost 29/2022 z 24. júla 2023 rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 3 T 9/2022

z 12. októbra 2022 (ktorým JUDr. Záleská nebola vylúčená z vykonávania úkonov v trestnej veci sťažovateľa, pozn.) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

9. Z podania sťažovateľa doručeného ústavnému súdu 28. júna 2024 vyplýva, že na základe ďalšej námietky zaujatosti podanej sťažovateľom v predmetnom konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde bola samosudkyňa Špecializovaného trestného súdu Mgr. Záleská uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/8/2024 zo 17. apríla 2024 vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa. Napriek uvedenému však podľa názoru sťažovateľa naďalej trvá jeho legitímny a oprávnený záujem na rozhodnutí ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti, keďže ústavnou sťažnosťou nenamieta porušenie svojho práva na zákonného sudcu, ale porušenie svojho práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení z 12. júna 2023 náležite nevysporiadal s jeho argumentáciou, ktorá podľa názoru sťažovateľa opodstatňovala vylúčenie JUDr. Štífta z rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 3 T 9/2022 z 12. októbra 2022 (ktorým Mgr. Záleská nebola vylúčená z vykonávania úkonov v trestnej veci sťažovateľa, pozn.), pričom sťažovateľovu argumentáciu možno rozdeliť do niekoľkých rovín:

11. Jadrom argumentácie, s ktorou sa podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd v napadnutom uznesení náležite nevysporiadal, je názor sťažovateľa, podľa ktorého ústavným súdom konštatovaná protiústavnosť rozhodnutia všeobecného súdu zakladá dôvod zaujatosti všeobecného sudcu participujúceho na tomto rozhodnutí všeobecného súdu – v tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje, že sudca JUDr. Štíft bol členom senátu najvyššieho súdu 4T, ktorý prijal uznesenie o väzbe sťažovateľa z 12. novembra 2020, ktorého protiústavnosť následne konštatoval ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 32/2021-85 zo 14. apríla 2022. Podľa názoru sťažovateľa najvyšším súdom v napadnutom uznesení aplikovaná doslovná a prísne formalistická interpretácia § 31 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 32 ods. 6 Trestného poriadku je v rozpore s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 79/08, II. ÚS 153/08, II. ÚS 111/2018), v zmysle ktorej procesný postup, ktorý je protiústavný, predstavuje dôvod námietky zaujatosti, o ktorom musí súd konať a rozhodnúť.

12. Nadväzujúc na uvedenú argumentáciu, sťažovateľ taktiež nachádza nekonzistentnosť medzi napadnutým uznesením v jeho veci a skorším uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoVS/1/2023 zo 14. marca 2023, ktorým nebolo vyhovené námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti členovi senátu JUDr. Farkašovi – sťažovateľ poukazuje, že kým v napadnutom uznesení najvyšší súd argumentuje aj tým, že pri prijatí predmetného väzobného uznesenia nebol sudca JUDr. Štíft v pozícii predsedu senátu alebo sudcu spravodajcu, tak v uznesení zo 14. marca 2023, ktorým najvyšší súd rozhodol o nevyhlásení sudcu JUDr. Farkaša, sa najvyšší súd vôbec nezaobrá tým, že sudca JUDr. Farkaš bol predsedom senátu, ktorý predmetné väzobné uznesenie prijal. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej uvádza, že najvyšší súd v napadnutom uznesení poukazuje, že sťažovateľ zaujatosť JUDr. Štífta nenamieta už vo svojej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti z 30. decembra 2020 (o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 32/2021-85 zo 14. apríla 2022), pričom podľa sťažovateľa najvyšší súd v napadnutom uznesení ignoruje, že sťažovateľ zaujatosť sudcu JUDr. Štífta namieta následne v sťažnosti proti jeho ponechaniu vo väzbe z 12. februára 2021.

13. Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd v napadnutom uznesení náležite nevysporiadal ani s jeho argumentáciou o zaujatosti sudcu JUDr. Štífta: a) z dôvodu, že odôvodnenie predmetného

vázobného uznesenia (na ktorom sa ako člen senátu podieľal aj sudca JUDr. Štíft) porušuje jeho právo na prezumpciu nevinu; b) ako aj z dôvodu vzájomných vzťahov JUDr. Štífta, JUDr. Ivanoviča a JUDr. Lipšica.

14. Najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľa náležite nevysporiadal ani s jeho argumentáciou, že v prípade posudzovania zaujatosti namietaného sudcu JUDr. Štífta je potrebné: a) analogicky vychádzať z prístupu, ktorý zaujal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) v rámci disciplinárneho konania proti sudcovi Špecializovaného trestného súdu JUDr. Trubanovi, v zmysle ktorého je sudca povinný oznámiť vlastnú zaujatosť aj v tom prípade, keď existujú skutočnosti, ktoré podľa jeho vlastného názoru nie sú spôsobilé vylúčiť ho z prejednávania v danej veci; b) postupovať obdobne ako v prípade trestnej veci JUDr. Jankovskej, kde najvyšší súd v rámci rozhodovania o odňatí a prikázaní predmetnej trestnej veci dospel k záveru, že aj z dôvodu existencie nálezu ústavného súdu o porušení základných práv JUDr. Jankovskej Krajským súdom v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) jej trestná vec nemá byť prikázaná okresnému súdu nachádzajúcemu sa v obvode tohto krajského súdu, ale okresnému súdu mimo tohto obvodu.

15. Z doplnenia ústavnej sťažnosti z 20. septembra 2023 doručeného ústavnému súdu 22. septembra 2023 vyplýva podrobná argumentácia sťažovateľa k požiadavke vyčerpania všetkých dostupných právnych prostriedkov na ochranu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru vzhľadom na zásadu subsidiarity právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ dospieva k záveru, že všetky uvedené prostriedky boli vyčerpané.

16. V doplnení ústavnej sťažnosti z 8. novembra 2023 doručenom ústavnému súdu toho istého dňa sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 428/2020 z 28. januára 2021 vo veci sťažovateľa JUDr. Molnára. V tomto náleze ústavný súd potvrdil argumentáciu sťažovateľa, keď dospel k záveru, že v zásade je povinnosťou všeobecného súdu v predpísanom konaní rozhodnúť o námietke zaujatosti s výnimkou prípadov, keď je námietka založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o námietke rozhodnuté, alebo keď námietka nebola vznesená bezodkladne a napokon, keď je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. Napriek uvedenému však už judikoval výnimku z pravidla, podľa ktorého sa o námietke zaujatosti nekoná, ak je jej dôvodom iba procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. Dospel totiž k záveru, že pokiaľ sa v námietke zaujatosti uvádzajú okolnosti znamenajúce protizákonný, resp. svojvoľný postup orgánu činného v trestnom konaní či súdu, treba takúto námietku zaujatosti považovať za spôsobilú námietku v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o ktorej dôvodnosti či nedôvodnosti sa preto musí zákonom predpísaným spôsobom konať a rozhodnúť.

17. V doplnení ústavnej sťažnosti zo 16. februára 2024 doručenom ústavnému súdu 19. februára 2024 sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením prezumpcie nevinu uznesením o väzbe poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci [REDACTED] (ďalej len „D. K.“) proti Slovenskej republike č. 35025/20 z 15. februára 2024, v ktorom sa EŠLP zaoberá otázkou, či sudca pri schvaľovaní dohody o vine a treste obvineného na verejnom zasadnutí porušil svojimi výrokmi princíp prezumpcie nevinu iného spoluobvineného, o ktorého vine nebolo dosiaľ rozhodnuté, pričom podľa názoru sťažovateľa generálne princípy vzťahujúce

sa na ľudsko-právne testovanie zásahov do prezumpcie neviny jednotlivca, ktoré ESLP pripomenul v tomto rozhodnutí, je pre ich nepochybnú priliehavosť potrebné aplikovať aj na jeho vec.

18. V doplnení ústavnej sťažnosti z 13. marca 2024 doručenom ústavnému súdu toho istého dňa sťažovateľ ústavnému súdu dáva do pozornosti, že súčasťou jeho ústavnej sťažnosti je aj návrh na vydanie dočasného opatrenia.

II.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, replika sťažovateľa a jej doplnenie

II.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

19. Ešte pred predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd požiadal o vyjadrenie k ústavnej sťažnosti najvyšší súd.

20. Podpredsedníčka najvyššieho súdu k svojmu vyjadreniu z 30. októbra 2023 (doručenom ústavnému súdu 7. novembra 2023) priložila vyjadrenie sudcu spravodajcu v predmetnej trestnej veci JUDr. Kaňu (ďalej len „sudca spravodajca“). Nad rámec uvedeného podpredsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení uviedla, že podľa jej názoru najvyšší súd v napadnutom uznesení podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, prečo so zreteľom na konkrétne okolnosti ústavným súdom konštatované porušenie práv sťažovateľa uznesením o väzbe, na ktorom sa podieľal aj JUDr. Štíft, nezakladá taký pomer JUDr. Štífta k veci, ktorý by bol spôsobilý vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Zároveň upriamila pozornosť aj na to, že najvyšší súd nemá alternatívny súd, ktorý by v prípade vylúčenia jeho sudcov mohol konať a rozhodnúť, pričom vo veciach, v ktorých najvyšší súd koná o riadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Špecializovaného trestného súdu, rozhodujú senáty najvyššieho súdu zložené výlučne zo sudcov, ktorí sú členmi trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu. Aj preto je v týchto prípadoch nutné postupovať pri posudzovaní dôvodov vylúčenia sudcu najvyššieho súdu zvlášť starostlivo, keďže ich príliš širokým uplatnením by mohol byť ohrozený samotný výkon súdnictva.

21. Sudca spravodajca vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti sťažovateľa v podstatnom uviedol, že hodnotenie spôsobu odôvodnenia napadnutého uznesenia ako arbitrárneho, vnútorne rozporného, resp. odkláňajúceho sa od skoršej rozhodovacej praxe treba považovať za neopodstatnené a nezodpovedajúce spôsobu odôvodnenia, v ktorom sa konkrétne reagovalo na sťažnostné námietky dostatočne jasne a zrozumiteľne formulovanými odpoveďami na otázky, ktoré boli z pohľadu merita veci relevantné. Samotné subjektívne nestotožnenie sa s konkrétnymi závermi zo strany sťažovateľa ešte bez ďalšieho neznamená absenciu riadneho odôvodnenia (resp. arbitrárnosť).

22. Sudca spravodajca v podstatnom poukázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú formalistickú interpretáciu § 31 ods. 3 Trestného poriadku (podľa ktorého dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia), sudca spravodajca uviedol, že toto ustanovenie bolo včlenené do Trestného poriadku s účinnosťou od 1. januára 2019 (zákonom č. 321/2018 Z. z.), pričom rozhodnutia ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal, boli vydané pred 1. januárom 2019, teda vychádzali z inej právnej úpravy Trestného poriadku vo vzťahu k otázke podmienok vylúčenia sudcu z konania a rozhodovania.

23. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa ním tvrdeného nepriateľského vzťahu namietaného sudcu k sťažovateľovi sudca spravodajca uviedol, že najvyšší súd (okrem iného) pri posudzovaní (inak nijako bližšie nad rámec vlastných tvrdení sťažovateľa nepreukázaného) nepriateľského vzťahu JUDr. Štífta k sťažovateľovi argumentačne podporne poukázal na to, že sťažovateľ v predchádzajúcom konaní pred ústavným súdom (v ktorom sa dožadoval *de facto* záveru o zaujatosti JUDr. Klimenta) nijakým spôsobom nespochybňoval aj objektívnosť, nestrannosť a nezaujatosť JUDr. Štífta, hoci už v tom čase podľa jeho vlastných tvrdení mali existovať tie isté dôvody, od ktorých zrazu až neskôr odvodzoval závery o nepriateľskom postoji JUDr. Štífta k nemu, čo najvyšší súd vyhodnotil tak, že táto skutočnosť svedčí v prospech záveru o účelovosti až *ex post* namietanej zaujatosti JUDr. Štífta. Správnosť (resp. pravdivosť) tvrdenia o tom, že sťažovateľ zaujatosť JUDr. Štífta v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti (napriek uvedenému) nenamietal, pritom ani sám sťažovateľ nespochybňuje.

24. Pokiaľ ide o sťažovateľovu nespokojnosť so spôsobom, akým sa najvyšší súd v napadnutom uznesení vysporiadal s námietkou porušenia prezumpcie jeho neviny v odôvodnení väzobného rozhodnutia (osobitne poukazuje na formulácie „*javi sa*“ a „*modus operandi*“), resp. pokiaľ ide o jeho nespokojnosť s posúdením namietanej zaujatosti sudcu JUDr. Štífta z dôvodu vzájomných vzťahov JUDr. Štífta, JUDr. Ivanoviča a JUDr. Lipšica, resp. pokiaľ ide o sťažovateľovu nespokojnosť s uplatnením analogického prístupu ako v trestnej veci JUDr. Jankovskej, sudca spravodajca uviedol, že najvyšší súd sa s týmito otázkami náležite vysporiadal v napadnutom uznesení, na ktoré odkázal.

25. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú nekonzistentnosť medzi napadnutým uznesením a skorším uznesením najvyššieho súdu zo 14. marca 2023, ktorým nebolo vyhovené jeho námietke zaujatosti proti členovi senátu JUDr. Farkašovi, sudca spravodajca uviedol, že interpretácia odôvodnení sťažovateľom uvádzaných dvoch rozhodnutí nemá oporu v argumentácii obsiahnutej v týchto rozhodnutiach. Identickou sťažovateľom namietanou skutočnosťou tak voči JUDr. Štíftovi, ako aj voči JUDr. Farkašovi bola ich participácia na uznesení o väzbe, vo vzťahu ku ktorému neskôr ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ústavného práva sťažovateľa. Dôvody tohto nálezu sa pritom netýkali ani jedného z uvedených sudcov, ale tretieho člena senátu participujúceho na väzobnom rozhodnutí (JUDr. Klimenta). Proti obom označeným sudcom bolo rozhodnuté o námietke zaujatosti zo strany sťažovateľa identicky (o ich nevyhlúčení z konania a rozhodovania). V žiadnom z týchto rozhodnutí pritom (identicky) nebola konštatovaná relevantnosť ich postavenia v senáte (pri rozhodovaní o väzbe) z pohľadu pozície sudcu ako člena senátu, predsedu senátu, sudcu spravodajcu alebo člena senátu, ktorý nevystupuje ani v pozícii predsedu senátu, ale ani sudcu spravodajcu. Naopak (zjednodušene vyjadrené), dôvodom neakceptovania námietky zaujatosti proti týmto sudcom spočívajúcej v tom, že v identickej trestnej veci participovali na rozhodnutí, ktoré bolo následne dotknuté nálezom ústavného súdu, bol záver o tom, že samotný fakt takejto participácie sudcu na rozhodnutí následne vyhodnotenom ústavným súdom ako porušujúcim niektoré z ústavných práv sťažovateľa bez ďalšieho nevyklučuje (*pro futuro*) tohto sudcu z ďalšieho konania a rozhodovania v identickej trestnej veci proti sťažovateľovi.

II.2. Replika sťažovateľa a jej doplnenie:

26. Sťažovateľ v replike z 19. januára 2024 (doručenej ústavnému súdu 19. januára 2024) k argumentu sudcu spravodajcu, že § 31 ods. 3 Trestného poriadku bol včlenený do Trestného

poriadku s účinnosťou od 1. januára 2019 (pričom rozhodnutia ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal, boli vydané pred 1. januárom 2019), uviedol, že tento argument vyvracia nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 428/2020 z 28. januára 2021 (teda už po predmetnej legislatívnej zmene), ktorým ústavný súd opätovne záväzne potvrdil správnosť a aktuálnosť svojho názoru o tom, že nezákonný, resp. protiústavný procesný postup sudcu je dôvodom na jeho vylúčenie z vykonávania úkonov v trestnej veci. Navyše platí, že ústavná neudržateľnosť uznesenia najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa z dôvodu kategorického protikladu právneho názoru všeobecného súdu so záväzným názorom ústavného súdu je umocnená pôsobením princípu právnej istoty, keďže sudca spravodajca nálezu sp. zn. II. ÚS 428/2020 a sudca spravodajca v tomto konaní pred ústavným súdom je identický (JUDr. Szigeti). Nadväzujúc na uvedené sťažovateľ konštatoval, že aj keby nebolo predmetného nálezu ústavného súdu, právny názor vyslovený v skorších nálezoch ústavného súdu by bol stále aktuálny a aplikovateľný na prejednávajúcu vec, keďže zákonodarca nemôže novelizáciou zákonnej úpravy prekonať výklad ústavného súdu požívajúci ústavnoprávnu relevanciu. Ako *obiter dictum* dodal, že novelizácia § 31 a § 32 Trestného poriadku nie je sama osebe protichodnou či rozpornou so stabilne judikovaným právnym záverom ústavného súdu. Ani preto teda nemožno hovoriť o jeho prekonaní.

27. Pokiaľ ide o argumentáciu sudcu spravodajcu, že sťažovateľ v predchádzajúcom konaní pred ústavným súdom (v ktorom sa dožadoval *de facto* záveru o zaujatosti JUDr. Klimenta) nijakým spôsobom nespochybňoval aj objektívnosť, nestrannosť a nezaujatosť JUDr. Štífta, sťažovateľ v replike zdôraznil, že hoci v ústavnej sťažnosti z 30. decembra 2020 nezaujatosť JUDr. Štífta nespochybňoval, túto namietal v sťažnosti proti ponechaniu vo väzbe z 12. februára 2021. Je síce pravdou, že z chronologického hľadiska ide o námietku vznesenú až po podaní ústavnej sťažnosti z 30. decembra 2020, avšak rozhodujúce je, že námietka zaujatosti proti JUDr. Štíftovi a následnej sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu o nej časovo predchádzala sťažnosť proti ponechaniu vo väzbe z 12. februára 2021. Vo februári 2021 sťažovateľ totiž nemohol mať vedomosť o tom, ktorému sudcovi bude jeho trestná vec po podaní obžaloby v auguste 2022 pridelená a nemohol preto ani vedieť, že tohto sudcu bude namietat' a že o sťažnosti bude rozhodovať JUDr. Štíft. Preto na tieto skutočnosti mal najvyšší súd promptne reagovať spôsobom nenarušujúcim základné právo sťažovateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

28. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením prezumpcie jeho neviny v odôvodnení väzobného rozhodnutia sťažovateľ v replike poukázal, že najvyšší súd podrobil prieskumu prvostupňové uznesenie najvyššieho súdu zo 17. januára 2023 právnou optikou, v zmysle ktorej je pre zásah do prezumpcie jeho neviny potrebný s istotou vyjadrený konečný hodnotiaci záver v otázke viny. Kritériá nariadené najvyšším súdom sú však podľa názoru sťažovateľa v priamom obsahovom rozpore so stabilným právnym názorom ústavného súdu a EŠLP.

29. Pokiaľ ide o argumentáciu sudcu spravodajcu, že v prípade JUDr. Jankovskej nešlo o aplikáciu materiálne identických analogických úvah, aké v rámci sťažnostného konania teraz uplatňuje sťažovateľ, sťažovateľ v replike uviedol, že potom v konkrétnostiach nie je vôbec zrejmé, prečo sa v inej trestnej veci zohľadnila existencia skoršieho nálezu ústavného súdu, resp. prečo bol výsledkom záver o vhodnosti prikázania veci mimo obvodu Krajského súdu v Trenčíne, resp. krajského súdu.

30. V súvislosti s tou časťou vyjadrenia sudcu spravodajcu, ktorá sa týka sťažovateľom namietanej nekonzistentnosti medzi napadnutým uznesením a skorším uznesením najvyššieho súdu zo 14. marca 2023, ktorým nebolo vyhovené jeho námietke zaujatosti proti členovi senátu JUDr. Farkašovi, sťažovateľ v replike uviedol, že kým vo veci sťažovateľa sudca spravodajca JUDr. Kaňa zodpovednosť JUDr. Štífta za prijatie protiústavného rozhodnutia zľahčoval s ohľadom na jeho pozíciu v senáte, tak v uznesení zo 14. marca 2023 na skutočnosť, že JUDr. Farkaš bol pri tom istom protiústavnom rozhodnutí predsedom senátu (povereným jeho riadením), nijako nereflektoval (neprikladal jej význam či váhu). V prvom prípade si teda pozíciou JUDr. Štífta v senáte argumentačne pomohol, no v druhom prípade, v ktorom pozícia JUDr. Farkaša v senáte argumentačne svedčila v prospech sťažovateľa, na ňu neprihliadol.

31. Sťažovateľ v doplnení repliky z 23. januára 2024 (doručenej ústavnému súdu 23. januára 2024) pripomenul, že predmetom konania o jeho ústavnej sťažnosti nie je posúdenie zaujatosti JUDr. Štífta, a teda porušenie sťažovateľovho základného práva na nestranného a nezaujatého sudcu, ale porušenie jeho práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Osobitne reaguje na vyjadrenie podpredsedníčky najvyššieho súdu, pričom v podstatnom odmieta neprípustné relativizovanie významu základného práva na nestranného a nezaujatého sudcu. Poukazuje, že namietal iba dvoch sudcov z celkového počtu sedemnást' sudcov trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, a to JUDr. Štífta a JUDr. Farkaša, z takmer identických dôvodov. Preto podľa jeho názoru nemožno konštatovať, že by jeho námietky zaujatosti boli prejavom akéhosi „širokého uplatňovania“ dôvodov vylúčenia sudcu. Pokiaľ podpredsedníčka najvyššieho súdu odôvodňuje prípustnosť zásahu do základného práva nedostatkom sudcov trestnoprávneho kolégia (teda legislatívnou technikáliou, za ktorú je zodpovedný štát), bolo by podľa sťažovateľa zaujímavé vedieť, či takýto apel adresovala napr. aj zákonodarcovi, alebo si ho ponecháva v argumentačnom talóne výlučne pre účely relativizácie postavenia obvineného.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

32. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

33. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

34. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej

moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

35. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

36. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

37. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

38. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

39. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude

spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť.

40. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

41. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal, že sťažovateľ namietal sudcu JUDr. Štífta pre jeho pomer k nemu ako osobe obvineného, ako aj pre jeho pomer k veci, pričom v tomto smere uplatnil viacvrstevnú argumentáciu.

42. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti založenú na tvrdení sťažovateľa o nepriateľskom vzťahu sudcu k sťažovateľovi, najvyšší súd konštatoval, že táto námietka zostala výlučne v rovine jeho vlastných tvrdení, vo vzťahu ku ktorým sťažovateľ nepredložil akýkoľvek dôkaz ani nepredostrel spôsob, ako by jeho tvrdenia mohli byť bližšie verifikované. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal, že sám sťažovateľ v skutočnosti nekonkretizoval akýkoľvek konflikt medzi ním a namietaným sudcom, ktorý by mal výlučne osobný rozmer, pričom jeho tvrdenia sa vyznačovali vysokou mierou všeobecnosti (bez konkretizácie konfliktných situácií – pozri ods. 20 až 22 námietky zaujatosti) a výlučne hodnotiacimi závermi k ich vzájomnému vzťahu („*značné množstvo vzájomných ostrých negatívnych verbálnych konfrontácií*“, „*existencia otvorene negatívneho vzťahu, o ktorom sa všeobecne vie v justičnom prostredí*“, „*negatívny vzťah vyplýva zo vzájomnej kritiky rozhodovacej činnosti a z rozdielnych hodnotových postojov*“ a pod.), ktoré podľa názoru najvyššieho súdu ani neumožňujú ich bližšiu verifikáciu. Poukázal, že len z písomného vyjadrenia samotného namietaného sudcu (bez toho, aby sám sťažovateľ takú situáciu popisoval v námietke zaujatosti) vyplynulo, že konfliktnou situáciou, ktorú by mohol mať sťažovateľ na mysli, mohla byť situácia z roku 2016 medzi oboma ako sudcami a vo vecnej súvislosti s ich postavením a výkonom funkcie sudcu, na jednej strane sťažovateľom ako sudcom prvostupňového súdu (Okresného súdu Bratislava III) a namietaným sudcom ako sudcom odvolacieho, resp. nadriadeného súdu (Krajského súdu v Bratislave), kde sa namietaný sudca mal podieľať na rozhodnutí v konkrétnej trestnej veci, v ktorej malo byť zrušené rozhodnutie prvostupňového súdu, na ktorom sa mal ako sudca podieľať sťažovateľ, a v tejto súvislosti sa s postupom nadriadeného súdu (zrušením rozhodnutia) sťažovateľ nestotožnil a tento postup odvolacieho súdu mal aj namietat osobitným podaním adresovaným trestnoprávnemu kolégiu Krajského súdu v Bratislave, ktoré malo byť aj prejednané na jeho zasadnutí so záverom o správnosti postupu odvolacieho súdu. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatoval, že samotný fakt, že namietaný sudca v reakcii na námietku zaujatosti sťažovateľa uviedol túto (v konkrétnej sťažovateľom vôbec nenamietanú) situáciu, nedáva priestor interpretovať postoj namietaného sudcu k námietke zaujatosti sťažovateľa tak, že namietaný sudca sťažovateľovi tým v jeho interpretácii vzájomného vzťahu (ako negatívneho, nepriateľského) dáva za pravdu a s takou interpretáciou súhlasí. Naopak, z vyjadrenia namietaného sudcu vyplynulo na jednej strane nepopretie tých (aj sťažovateľom uvádzaných) skutočností, že sa so sťažovateľom – v čase, keď obaja pôsobili ako sudcovia (hoci na súdoch rôznych inštancií avšak) v identickom obvode Krajského súdu v Bratislave – aj osobne poznal, čo však podľa názoru najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako neprirodzené, na strane druhej namietaný sudca odmietol tvrdenia sťažovateľa o konfliktnosti až nepriateľstve tohto vzťahu, hodnotiac ich vzťah výlučne ako profesijný, spojený výlučne s aktivitami oboch v rámci výkonu funkcie sudcov (a nie s aktivitami charakterom osobným, dôverným, resp. mimopracovným), ktoré boli obmedzené na justičné

pracovno-vzdelávacie stretnutia. Z vyjadrenia namietaného sudcu v jeho celom kontexte je zrejme odmietnutie hodnotenia ich vzťahu ako nepriateľského, eventuálne akokoľvek osobného, ktorý by ho mal vylučovať z vykonávania úkonov v danej trestnej veci, vyjadrujúc, že subjektívne sa necíti byť proti sťažovateľovi zaujatý. Toto vyjadrenie tak podľa názoru najvyššieho súdu nepotvrďuje subjektívne hodnotiace úsudky a závery sťažovateľa k tomuto vzťahu tak, ako sa hodnotenia jeho kvality a intenzity sťažovateľ dožaduje. Pokiaľ ide o súvisiace tvrdenie sťažovateľa o „*všeobecnej známosti v justičnom prostredí*“ o tom, že by namietaný sudca takýto nepriateľský vzťah mal k sťažovateľovi prechovávať, najvyšší súd konštatoval, že uvedené tvrdenie nepresahuje rámec ničím nepodloženého tvrdenia, resp. subjektívnych pocitov a vlastnej interpretácie takéhoto vzťahu ako nepriateľského. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, že nie je dôvod na to, aby si vymýšľal existenciu negatívneho vzťahu práve s namietaným sudcom, keď mnohých iných sudcov najvyššieho súdu (aj tých, ktorých pozná) dosiaľ nenamietal, v dôsledku čoho nie je dôvod spochybňovať pravdivosť jeho tvrdení o povahe tohto vzťahu ako nepriateľského, najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že výlučne hypotetickou polemikou o motíve sťažovateľa namietat práve tohto sudcu nemožno nahrádzať fakt, že takúto negatívnu povahu vzájomného vzťahu sťažovateľ mimo jeho vlastných tvrdení ničím nepodporil, pričom, pokiaľ by reálne takýto negatívny vzťah medzi namietaným sudcom a sťažovateľom, ktorý podľa tvrdenia sťažovateľa má siahať hlbšie do minulosti, skutočne existoval, nič sťažovateľovi nebránilo uvedeným spôsobom argumentovať už aj v rámci ním podanej ústavnej sťažnosti (proti väzobnému uzneseniu, pozn.), pričom práve táto skutočnosť podľa názoru najvyššieho súdu významne spochybňuje pravdivosť tvrdenia sťažovateľa o tak výrazne narušených vzťahoch medzi oboma a, naopak, nasvedčuje tomu, že šlo o vzťah skôr profesijný a neutrálny. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd v napadnutom uznesení uzavrel, že prvostupňový senát pri rozhodovaní o predmetnej námietke zaujatosti správne zdôraznil zákonnú prezumpciu nestrannosti sudcov (trvajúcu, kým sa preukáže opak), ktorá v sebe implikuje výnimočnosť vylúčenia zákonného sudcu z konania a rozhodovania v konkrétnej trestnej veci a s tým spojenú potrebu, aby sa obava z absencie nestrannosti sudcu zakladala na konkrétnych, preukázateľných a dostatočne závažných skutočnostiach.

43. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú zaujatosť sudcu JUDr. Štífta z dôvodu, že ako člen senátu najvyššieho súdu sa podieľal na uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/45/2020 z 12. novembra 2020 (ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby), ktoré bolo zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 32/2021 zo 14. apríla 2022, najvyšší súd konštatoval, že záver o tom, že táto participácia namietaného sudcu na skoršom rozhodnutí v posudzovanej trestnej veci (v štádiu prípravného konania pri rozhodovaní o väzbe) ho nediskvalifikuje z rozhodovania v identickej trestnej veci aj v jej neskoršom štádiu, a to ani v spojení so skutočnosťou, že toto rozhodnutie bolo na podklade úspešnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa nálezom ústavného súdu neskôr zrušené, vyplýva z § 31 ods. 3 Trestného poriadku (v znení účinnom do 14. marca 2024, pozn.), podľa ktorého dôvodom vylúčenia sudcu nie je jeho skoršie rozhodnutie alebo rozhodnutie senátu (ktorého je členom) o obvinenom. Dôsledkom uvedeného je, že takáto námietka nemôže zakladať pomer sudcu k veci v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku, a teda v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku ide o námietku zaujatosti, o ktorej sa nekoná. Podľa názoru najvyššieho súdu tomuto záveru neodporuje ani sťažovateľom zdôrazňované rozhodnutie ESLP vo veci Hauschildt proti Dánsku, z ktorého vyplýva, že samotná skutočnosť, že sudca prijal rozhodnutie v predsúdnom

konaní vrátane väzby, nemôže byť sama osebe dôvodom obavy z jeho nestrannosti, t. j. ani skutočnosť posudzovania tzv. základnej materiálnej podmienky väzby, ktorou je dôvodnosť vzneseného obvinenia, resp. trestného stíhania obvineného, a záver sudcu o splnení tejto podmienky na účely rozhodovania o väzbe nie je ani podľa právnej úpravy Trestného poriadku a ani v zmysle záverov Európskeho súdu pre ľudské práva v uvedenom rozhodnutí dôvodom na vylúčenie tohto sudcu z vykonávania úkonov trestného konania v identickej trestnej veci v jej neskoršom štádiu, pričom ďalšie konkrétne závery uvedeného rozhodnutia, ktorých zohľadnenia sa sťažovateľ dožaduje a ktoré v podstate predstavujú výnimky z uvedeného pravidla, vychádzali zo špecifik právneho poriadku Dánska, neaplikovateľných v právnom prostredí Slovenskej republiky, na čo prvostupňový senát v odôvodnení napadnutého prvostupňového uznesenia správne poukázal (na s. 11 až 14 prvostupňového uznesenia). Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že právnej úprave v § 31 Trestného poriadku, ako aj ustálenej rozhodovacej činnosti súdov zodpovedá teda ten záver, že rozhodovanie sudcu v postavení sudcu pre prípravné konanie (napr. aj o väzbe obvineného) ho nevyklučuje z možnosti ďalšieho konania a rozhodovania v identickej veci (ani v štádiu súdneho konania) a rovnako tak ho týmto spôsobom nediskvalifikuje ani skutočnosť, že vydal alebo sa podieľal (ako člen senátu) na rozhodnutí – a to bez ohľadu na to, akým spôsobom hlasoval (čo v prípade jednomyselnosti prijatia rozhodnutia je podľa aktuálnej právnej úpravy z trestných rozhodnutí už zistiteľné) – ktoré neskôr bolo zrušené zákonom predpísaným postupom na základe riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku alebo rozhodnutím ústavného súdu alebo medzinárodných súdnych autorít, ktorých rozhodnutia sú pre Slovenskú republiku záväzné. Názor sťažovateľa, že ak namietaný sudca v jednom a tom istom trestnom konaní vydá protiústavné rozhodnutie, nie je prípustné, aby sa následne ďalej podieľal na vykonávaní úkonov v rovnakej trestnej veci, preto najvyšší súd hodnotil ako nesprávny.

44. Najvyšší súd v súvislosti s predmetným nálezom ústavného súdu zároveň poukázal, že porušenie práva na osobnú slobodu ústavný súd konštatoval výlučne ako dôsledok chybného postupu, ktorým bolo sťažovateľovi znemožnené dosiahnuť námietkou zaujatosti zmenu v zložení senátu, a to bez ďalšieho prieskumu zákonnosti/ústavnosti jeho väzby, v podstate pre nadbytočnosť takého prieskumu, keď napadnuté rozhodnutie nemohlo ústavne obstať už z tohto iného (primárneho) dôvodu. Z odôvodnenia tohto nálezu je pritom zrejmé, že v ňom nebol ústavným súdom vyslovený ani záver o tom, že ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie vydal senát v zložení, ktorého sudca bol/mal byť vylúčený, resp. že boli dôvody na jeho vylúčenie (pokiaľ ide o sudcu JUDr. Juraja Klimenta), keďže podstata konštatovaného pochybenia spočívala výlučne v závere, že nebolo – avšak malo byť – sťažovateľovi umožnené dosiahnuť preskúmanie nezaujatosti tohto sudcu (umožnením mu vzniknúť námietku zaujatosti), čo je kvalitatívny rozdiel medzi skutočným záverom nálezu ústavného súdu a jeho interpretáciou predkladanou sťažovateľom. Podľa názoru najvyššieho súdu na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že pred vydaním predmetného nálezu ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu (čo sťažovateľ zdôrazňuje), keďže právne záväzným a podstatným je konečný výsledok konania pred ústavným súdom vo forme nálezu, a nie rozsah prijatia ústavnej sťažnosti, ktoré tomuto nálezom predchádzalo. Najvyšší súd v napadnutom uznesení taktiež poukázal, že žiadny z dôvodov, ktoré ústavný súd vytkol väzobnému rozhodnutiu a procesnému postupu, ktorý mu predchádzal, sa priamo netýka namietaného sudcu, ktorý (pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa) nebol ani v postavení predsedu senátu, ani sudcu spravodajcu v danej veci, pričom ani vecné dôvody,

pre ktoré ústavný súd konštatoval ústavnú nesúladosť tohto rozhodnutia, nespočivali v žiadnej okolnosti, ktorá by spochybňovala nezaujatosť namietaného sudcu, a teda vecné dôvody predmetného nálezu ústavného súdu nijako príčinne nesúviseli ani s konkrétnym procesným postupom sudcu namietaného sudcu a ani s jeho osobou.

45. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal, že sťažovateľ v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, v rámci konania o ktorej ústavný súd rozhodol predmetným nálezom, nijakým spôsobom nespochybňoval objektívnosť, nestrannosť a nezaujatosť sudcu JUDr. Štífta, čo je v kontraste s až následne produkovanou námietkou zaujatosti sťažovateľa proti tomuto sudcovi (z dôvodu nepriateľstva). Podľa názoru najvyššieho súdu je samozrejmé, že predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou sťažovateľ nevyhnutne nemusel namietat zaujatosť (vôbec akéhokoľvek) sudcu alebo sudcov, ktorí sa v senátnej forme rozhodovania zúčastnili na predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou napadnutom rozhodnutí, avšak faktom je, že v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojich práv (aj) v tej súvislosti, že vo veci rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený, adresujúc však takú námietku výlučne proti sudcovi JUDr. Klimentovi, a nie aj proti sudcovi JUDr. Štíftovi, hoci aj ten na rozhodnutí rovnako participoval. Vzhľadom na uvedené považoval za racionálnu úvahu prvostupňového senátu o zrejmej účelovosti „zrazu až *ex post*“ sťažovateľom oznamovaného nepriateľského vzťahu sudcu JUDr. Štífta k nemu, vyvodzujúc tento záver z toho, že sťažovateľ svoju predchádzajúcu ústavnú sťažnosť argumentačne vôbec nezakladal, ani marginálne, na tvrdení o zaujatosti tohto sudcu, a to napriek tomu, že v jej rámci namietal zaujatosť iného člena senátu.

46. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú zaujatosť sudcu JUDr. Štífta z dôvodu, že ako člen senátu najvyššieho súdu sa podieľal na väzobnom uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/45/2020 z 12. novembra 2020 (ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby), pričom odôvodnenie tohto väzobného uznesenia podľa názoru sťažovateľa porušuje jeho právo na prezumpciu neviny, najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na relevantnú časť predmetného väzobného uznesenia (s. 32 a 33 napadnutého uznesenia) a dospel k záveru, že zo spôsobu odôvodnenia tohto rozhodnutia (a to aj z pohľadu použitých jazykových prostriedkov, hodnotiacich úvah vo vzťahu ku konkrétnym skutočnostiam v ich vzájomných súvislostiach a záverov z nich konajúcim súdom vyvodzovaných) žiadnym spôsobom nevyplýva, že by najvyšší súd v predmetnom väzobnom uznesení, posudzujúc zákonné podmienky väzby sťažovateľa, tohto hodnotil ako páchatela trestného činu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, alebo s istotou vyjadril konečný dôkazy hodnotiaci záver k otázke jeho viny za stíhanú trestnú činnosť, ale, naopak, v predmetnom väzobnom uznesení všetky svoje hodnotiace úvahy a závery formuloval spôsobom, z ktorého nepochybne vyplýva, že (na účely posudzovania dôvodnosti väzby sťažovateľa k dôkazom zakladajúcim dôvodnosť mu vzneseného obvinenia) nevybočil z intencií záverov o dôvodnom podozrení a hroziach existujúcich vo vzťahu k dôvodom kolúznejskej a preventívnej väzby, pričom aj samotná použitá formulácia „*javí sa*“ vo vzťahu k možnému „*módu operandi*“ sťažovateľa už z pohľadu gramatického predstavuje vyjadrenie zdania, nasvedčovania alebo náznaku možnosti existencie určitej skutočnosti, a nie nepochybne dokázaného faktu. Spôsob odôvodnenia predmetného väzobného uznesenia preto najvyšší súd v napadnutom uznesení zhodnotil ako plne rešpektujúci zásadu prezumpcie neviny vo vzťahu k sťažovateľovi, resp. aj ďalším obvineným, ktorých sa toto rozhodnutie týka, a preto podľa jeho názoru z neho nemožno nijakým spôsobom

vyvodzovať, že by najvyšší súd (resp. členovia senátu, ktorí prijali toto väzobné uznesenie) už vopred, predčasne, v štádiu prípravného konania po vznesení obvinenia, vyjadril rigorózný názor alebo záver o vine sťažovateľa. Len takýto nepriliehavo vyslovený rigorózný názor alebo záver o vine sťažovateľa by pritom mohol založiť zaujatosť členov konajúceho senátu (t. j. aj namietaného sudcu JUDr. Štífta) proti sťažovateľovi, a tak ich (*pro futuro*) diskvalifikovať z ďalších úkonov a rozhodovania v predmetnej trestnej veci. Podľa názoru najvyššieho súdu však takáto situácia v danom prípade nenastala, keďže konajúci senát v odôvodnení tohto väzobného rozhodnutia plne rešpektoval v tom čase existujúce skoré štádium trestného stíhania sťažovateľa a s ohľadom naň aj vyslovil k (v tom čase) zabezpečeným dôkazom a na ich podklade k dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa a ku konkrétnym dôvodom jeho väzby svojím vyjadrením prilievavé a aj jazykovo-formulačne prezumpciu nevinu plne rešpektujúce závery. Vychádzajúc z uvedeného, v napadnutom uznesení dospel k záveru, že odôvodnením predmetného väzobného uznesenia namietaný sudca (ktorý v danej veci ani nebol sudcom spravodajcom, a teda vyhotoviteľom tohto rozhodnutia) neporušil zásadu prezumpcie nevinu sťažovateľa, a z toho dôvodu tak neexistuje dôvod na jeho vylúčenie z konania a rozhodovania v posudzovanej trestnej veci.

47. Pokiaľ ide o namietanú zaujatosť sudcu JUDr. Štífta z dôvodu, že podľa názoru sťažovateľa z prvostupňového uznesenia zo 17. januára 2023 (ktorým bolo rozhodnuté, že JUDr. Štíft nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 5Tost/29/2022) „*srší opovrhovanie právami obvineného*“, resp. že jeho argumentácia je „*povrchná a účelová*“, najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že právnym prostriedkom obrany proti správnosti predmetného uznesenia najvyššieho súdu zo 17. januára 2023 je práve aktuálne posudzovaná sťažnosť sťažovateľa, pričom námietka proti odôvodneniu tohto uznesenia z pohľadu jeho formulácií a argumentácie okrem jej vecnej neopodstatnenosti ani nezakladá akýkoľvek zákonný dôvod na vylúčenie namietaného sudcu v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku s účinkom prístupu k takej námietke spôsobom predpokladaným v § 32 ods. 6 Trestného poriadku.

48. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, v ktorej vyslovil podozrenie z nezákonnej manipulácie pri pridelení spisov senátu najvyššieho súdu 5T, najvyšší súd ju v napadnutom uznesení vyhodnotil ako ničím nevybočujúcu výlučne z vlastného presvedčenia a ničím nepodložených domnienok sťažovateľa, pričom také hodnotenie nenarúša ani sťažovateľom zdôrazňovaná skutočnosť prebiehajúceho (iné)ho trestného konania týkajúca sa takejto jeho podozrenia. V napadnutom uznesení konštatoval, že nedisponuje žiadnym dôkazom o takejto sťažovateľom tvrdenej manipulácii s elektronickou podateľňou najvyššieho súdu, pričom ani sám sťažovateľ taký dôkaz nepredložil. Nadväzujúc na uvedené, konštatoval, že rovnakú povahu má aj podozrenie vyslovené sťažovateľom v súvislosti s manipuláciou pri zložení senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho o jeho väzbe v prípravnom konaní (podľa názoru sťažovateľa spôsob kreovania senátu, ktorý mal rozhodovať v druhostupňovom konaní o jeho väzbe, bol účelový pridelením dvoch sudcov zo senátu 5T najvyššieho súdu namiesto dvoch členiek senátu 4T tým, že tieto sudkyne mali „*predstierať práceneschopnosť*“), ktoré podľa najvyššieho súdu nemá oporu v žiadnej zistenej skutočnosti, odhliadnuc od toho, že táto námietka ani primárne vecne nenapĺňa akýkoľvek z dôvodov zaujatosti sudcu predpokladaných v § 31 Trestného poriadku, a preto o takejto námietke zaujatosti sa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná.

49. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že namietaný sudca ignoroval povinnosť oboznámiť sťažovateľa (resp. jeho obhajcu) so zložením senátu (v rámci sťažnostného konania, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o nevyhlúčení sudkyne Mgr. Záleskej), najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že ak sťažovateľ mal záujem namietat' zaujatost' sudcu JUDr. Klemaniča, toto jeho právo bolo zachované, keďže vedel, ktorý senát vo veci koná (5T), v akom zložení, a aj to, že jeden člen senátu bol vylúčený, pričom mal možnosť sa reálne dozvedieť z rozvrhu práce, ktorý konkrétny sudca (JUDr. Klemanič) ako tretí člen senátu namiesto vylúčeného sudcu (JUDr. Klimenta) do konania nastupuje.

50. Pokiaľ ide o namietanú zaujatost' sudcu JUDr. Štífta z dôvodu vzájomných vzťahov JUDr. Štífta, JUDr. Ivanoviča a JUDr. Lipšica (sťažovateľ v tejto súvislosti v námietke zaujatosti argumentoval, že sudca JUDr. Štíft má podľa jeho názoru osobný záujem na nevyhlúčení Mgr. Záleskej z rozhodovania trestnej veci sťažovateľa, aby tým dosiahol aspoň čiastočnú legitimizáciu protiústavného rozhodnutia o väzbe sťažovateľa; sťažovateľ taktiež argumentoval, že záujem JUDr. Štífta na nevyhlúčení Mgr. Záleskej z rozhodovania v jeho trestnej veci bol daný aj tým, že by tým vyhovel záujmu svojho osobného priateľa špeciálneho prokurátora JUDr. Lipšica, od ktorého závisí osud trestného stíhania JUDr. Ivanoviča, ktorý je príbuzným JUDr. Štífta a ktorý zastupuje spolupracujúceho obvineného Ing. Imreczeho, ktorý lživovo vypovedá v trestných veciach na Ing. Kuruca a JUDr. Kaliňáka, ktorých v predmetných trestných konaniach sťažovateľ právne zastupuje), najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že argumentáciu sťažovateľa - ktorou sa snaží presvedčiť v podstate o skrytých až zákerných motívoch namietaného sudcu rozhodovať v jeho veci inak ako nezaujato a nestranne a tým ho poškodiť (a ktoré vo výsledku majú vyústiť ovať k takému rozhodnutiu senátu, ktorého členom je aj sudca JUDr. Peter Štíft, ktorým nebude vylúčená z konania a rozhodovania o obžalobe v rámci prvostupňového konania sudkyňa Mgr. Záleská) – vyhodnotil ako výslovné hypotetickú, vychádzajúcu len z predpokladu o existencii takýchto vzťahov a motívov sudcu JUDr. Štífta, ktoré však ničím konkrétnym preukázané neboli. Podľa názoru najvyššieho súdu na takýchto hypotézach a domnienkach sťažovateľa nemožno založiť záver o zaujatosti namietaného sudcu, a to ani v zmysle teórie zdania, ktorej aplikácie sa sťažovateľ dožadoval.

51. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, že v prípade posudzovania zaujatosti namietaného sudcu JUDr. Štífta je potrebné analogicky vychádzať z prístupu, ktorý zaujal najvyšší správny súd v rámci disciplinárneho konania proti sudcovi Špecializovaného trestného súdu JUDr. Trubanovi (ktorého disciplinárne postihol v súvislosti s tým, že tento sudca proaktívne v inej trestnej veci neoznámil vlastnú zaujatost'), najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že sudca je povinný oznamovať svoju zaujatost' výlučne vtedy, keď vie o skutočnostiach, ktoré by ho mali vylučovať z konania a rozhodovania v konkrétnej trestnej veci a nie je tak povinný konať v prípade, ak je toho názoru, že takéto skutočnosti, či už subjektívnej, alebo objektívnej povahy, u neho neexistujú. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal, že z písomného vyjadrenia sudcu JUDr. Štífta k námietke zaujatosti podanej sťažovateľom je zrejmý postoj tohto sudcu v tom zmysle, že subjektívne sa necíti byť proti sťažovateľovi zaujatý a ani žiadne iné okolnosti nehodnotí ako spôsobilé pre jeho vylúčenie, a to ani v zmysle tzv. teórie zdania. Podľa názoru najvyššieho súdu len subjektívne presvedčenie sťažovateľa o tom, že tento sudca mal primárne sám oznamovať svoju zaujatost', nezakladá dôvod na vylúčenie tohto sudcu. V súvislosti s tým, že sťažovateľ svoju argumentáciu

podporil aj poukazom na konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu z iných trestných vecí, najvyšší súd zdôraznil, že dôvody na vylúčenie konkrétneho sudcu v konkrétnej trestnej veci je potrebné vždy hodnotiť individuálne s poukazom na okolnosti daného prípadu, pričom z toho pohľadu sťažovateľom zdôrazňované závery vyslovené v iných trestných prípadoch, ktoré nie sú skutkovo identické, nehodnotil ako analogicky použiteľné na posudzovaný prípad a súčasne ani ako nezlučiteľné so závermi uvádzanými v napadnutom uznesení.

52. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, že v prípade posudzovania zaujatosti namietaného sudcu JUDr. Štífta je potrebné postupovať obdobne ako v prípade trestnej veci JUDr. Jankovskej (kde najvyšší súd v rámci rozhodovania o odňatí a prikázaní predmetnej trestnej veci dospel v uznesení sp. zn. 3Ndt/7/2023 z 26. apríla 2023 k záveru, že aj z dôvodu existencie nálezu ústavného súdu o porušení základných práv JUDr. Jankovskej krajským súdom, nebola jej trestná vec prikázaná okresnému súdu nachádzajúcemu sa v obvode tohto krajského súdu, ale okresnému súdu mimo tohto obvodu), najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že v tejto inej trestnej veci po vecnej stránke šlo o posudzovanie návrhu (prokurátora) na odňatie a prikázanie veci, so špecifickými okolnosťami danými primárne (hoci nielen) tým, že obvinenou bola bývalá sudkyňa okresného súdu, ktorý z pohľadu vecnej a miestnej príslušnosti bol určený na konanie a rozhodovanie v prvej inštancii o obžalobe. Podľa názoru najvyššieho súdu zohľadnenie (aj) existencie (skoršieho) nálezu ústavného súdu, ktorým bolo konštatované porušenie ústavného práva obvinenej zo strany krajského súdu (práve v čom sťažovateľ vidí analógiu s posudzovaným prípadom), sa však v danej trestnej veci – až po zistení dôvodu na odňatie veci okresnému súdu – týkalo výlučne úvah o vhodnosti určenia konkrétneho okresného súdu, ktorému (po odňatí veci) má byť vec prikázaná, v rámci čoho najvyšší súd dospel k záveru o vhodnosti (a to nielen z dôvodu existencie nálezu ústavného súdu) prikázania veci mimo obvodu nielen Krajského súdu v Trenčíne, ale aj Krajského súdu v Trnave, čo však v sebe neobsahovalo (a ani z odôvodnenia tohto rozhodnutia nemožno vyvodit') záver o tom, že sudcovia tohto krajského súdu sú (resp. by boli) zaujatí. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd v napadnutom uznesení nezistil analógiu procesnej situácie v tejto (inej) trestnej veci s aktuálne posudzovaným prípadom, ktorej zohľadnenia sa sťažovateľ dožadoval.

53. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd v závere napadnutého uznesenia zhrnul, že z celej sťažovateľom produkovanej argumentácie v ním vznesenej námietke zaujatosti proti sudcovi JUDr. Štíftovi mala relevanciu (z pohľadu povinnosti súdu konať a rozhodnúť o takejto námietke) argumentácia sťažovateľa založená na jeho tvrdení o nepriateľskom vzťahu namietaného sudcu k sťažovateľovi a taktiež námietka spočívajúca v tvrdení o porušení zásady prezumpcie neviny zo strany konajúceho sudcu, ktoré za predpokladu ich preukázania by mohli (boli by spôsobilé) vecne (svojím obsahom) naplniť dôvod na vylúčenie namietaného sudcu (v prvom prípade pre pomer sudcu k sťažovateľovi a v druhom pre pomer sudcu k veci), avšak súčasne, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, najvyšší súd tieto námietky vyhodnotil ako neopodstatnené. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zároveň konštatoval, že ďalšia časť argumentácie sťažovateľa nenapĺňala kritériá námietky zaujatosti, o ktorej by vôbec nebolo dôvodné konať a rozhodnúť v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, pretože v tejto časti šlo o námietky založené na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku.

54. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení všetkými pre rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa

podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné. Ústavný súd tak argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu.

55. Hlavnou námietskou sťažovateľa je, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení náležite nevysporiadal s jeho ťažiskovou argumentáciou, že nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 32/2021-85 zo 14. apríla 2022 konštatovaná protiústavnosť predmetného väzobného uznesenia zakladá dôvod zaujatosti namietaného sudcu JUDr. Štífta, ktorý na tomto rozhodnutí participoval, pričom podľa názoru sťažovateľa najvyšším súdom v napadnutom uznesení aplikovaná doslovná a prísne formalistická interpretácia § 31 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 32 ods. 6 Trestného poriadku je v rozpore s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 79/08, II. ÚS 153/08, II. ÚS 111/2018), v zmysle ktorej procesný postup, ktorý je protiústavný, predstavuje dôvod námietky, o ktorom musí súd konať a rozhodnúť.

56. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú formalistickú interpretáciu § 31 ods. 3 Trestného poriadku (podľa ktorého dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia), ústavný súd úvodom poukazuje, že toto ustanovenie bolo súčasťou Trestného poriadku od 1. januára 2019 do 14. marca 2024, t. j. bolo súčasťou Trestného poriadku aj v čase rozhodovania najvyššieho súdu v predmetnej veci.

57. Pokiaľ potom ide o sťažovateľom uvádzaný dôvod vylúčenia sudcu JUDr. Štífta spočívajúci v skoršom väzobnom rozhodnutí tohto sudcu o sťažovateľovi, je nepochybné, že toto väzobné rozhodnutie je rozhodnutím v zmysle § 31 ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. januára 2019 do 14. marca 2024, t. j. je skorším rozhodnutím o obvinenom (sťažovateľovi), ktoré nemôže byť dôvodom vylúčenia sudcu.

58. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení – a to že v prípade tejto sťažovateľovej námietky zaujatosti ide o námietku zaujatosti, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku (v znení účinnom od 1. januára 2019 do 14. marca 2024, pozn.) – nie je možné hodnotiť ako taký, ktorý by bol v rozpore so znením, zmyslom alebo s účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku, pričom ani sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval žiadne ustanovenie Trestného poriadku, ktoré by tento záver najvyššieho súdu zjavne porušoval alebo neprípustne „obchádzal“.

59. Sťažovateľ v tejto súvislosti len namieta, že takýto záver najvyššieho súdu je formálny a v rozpore s judikatúrou ústavného súdu, keďže nezohľadňuje skutočnosť, že nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 32/2021-85 zo 14. apríla 2022 bola konštatovaná protiústavnosť predmetného väzobného uznesenia, pričom na podporu svojej argumentácie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na tri rozhodnutia ústavného súdu (III. ÚS 79/08, II. ÚS 153/08, II. ÚS 111/2018), v zmysle ktorých protizákonný, resp. svojvoľný procesný postup predstavuje dôvod námietky zaujatosti, o ktorom sa musí konať a rozhodnúť. Nadväzujúc na uvedené, v doplnení ústavnej sťažnosti z 8. novembra 2023 poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 428/2020 z 28. januára 2021.

60. V rámci posúdenia dôvodnosti uvedenej argumentácie sťažovateľa ústavný súd považuje za potrebné najprv v krátkosti poukázať na podstatu sťažovateľom označených rozhodnutí ústavného súdu:

61. Nálezom sp. zn. III. ÚS 79/08 z 29. apríla 2008 ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľa J. K. uznesením Krajského súdu v Prešove, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou na svoje vylúčenie z (civilných) konaní – ktorých účastníkom bol sťažovateľ J. K. (z dôvodu, že proti nim sťažovateľ J. K. podal návrh na ochranu osobnosti, o ktorom sa rozhodovalo v ďalšom konaní) – tak, že týchto sudcov z predmetných konaní, v ktorých bol účastníkom sťažovateľ J. K., nevylúčil, a to hoci ústavný súd zistil, že v iných najmenej desiatich rozhodnutiach Krajský súd v Prešove rozhodol o vylúčení týchto sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou z iných konaní, ktorých účastníkom bol sťažovateľ J. K.

62. Nálezom sp. zn. II. ÚS 153/08 z 1. júla 2008 ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľky O. S. v (civilnom) konaní vedenom na Okresnom súde Žilina v súvislosti s nepredložením príslušného súdneho spisu nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti z 1. augusta 2007. Sťažovateľka O. S. predmetnú námietku zaujatosti zdôvodnila tým, že zákonný sudca postupoval v jej veci svojvoľne, keďže zaujímal protirečivé stanoviská k otázke potreby vydania uznesenia o zrušení jej zastupovania ustanovenou advokátkou a v nadväznej otázke práva sťažovateľkou splnomocneného zástupcu zastupovať ju. Ústavný súd v označenom náleze z 1. júla 2008 dospel k záveru, že skutková okolnosť spočívajúca v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, ktorú treba považovať (v prípade, ak by bola preukázaná) za prejav svojvôle z dôvodu jej nejednoznačnosti či protirečivosti z hľadiska zákona, je tiež spôsobilým skutkovým dôvodom na námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku. Inak povedané, podľa názoru ústavného súdu vyjadreného v označenom náleze z 1. júla 2008 námietky nezákonného postupu sudcu v konaní o prejednávanej veci, ako aj postupu sudcu majúceho znaky svojvôle sú spôsobilými skutkovými dôvodmi na námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku.

63. Nálezom sp. zn. II. ÚS 111/2018 z 23. mája 2018 ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru sťažovateľa R. H. uznesením Krajského súdu v Prešove v súvislosti s nerozhodnutím o námietke zaujatosti sudcu Okresného súdu Svidník v trestnej veci sťažovateľa R. H., ktorá bola zdôvodnená tým, že namietaný sudca mal v rámci (väzobného) výsluchu sťažovateľa R. H. tomuto o. i. povedať, aby nepodával žiadne ďalšie sťažnosti, ktoré by spôsobili iba prietahy, a potom mu garantuje skončenie vyšetrovania do dvoch týždňov a ukončenie veci do jedného mesiaca trestným rozkazom. Ústavný súd v označenom náleze z 23. mája 2018 uviedol, že takéto prehlásenie konajúceho sudcu (ak by zodpovedalo skutočnosti) by bolo potrebné celkom jednoznačne považovať za nezákonný postup, pretože takýmto výrokom by sudca ešte pred skončením prípravného konania prakticky otvorene prejudikoval svoj názor o vine obvineného (keďže trestným rozkazom možno rozhodnúť iba o uznaní viny, no nie o oslobodení spod obžaloby), čo je v priamom rozpore s prezumpciou neviny. Podľa názoru ústavného súdu vyjadreného v označenom náleze z 23. mája 2018 v prípade, ak obvinený v námietke zaujatosti uvádza okolnosti znamenajúce protizákonný, resp. svojvoľný postup sudcu v konaní (napríklad vyjadrenie sudcovho názoru o vine obvineného), treba takúto

námietku zaujatosti považovať za spôsobilú námietku v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o ktorej dôvodnosti či nedôvodnosti sa preto musí zákonom predpísaným spôsobom konať a rozhodnúť.

64. Vychádzajúc z už uvedeného, možno na tomto mieste zhrnúť, že z odôvodnení jednotlivých rozhodnutí ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ podporne poukazuje, vyplýva záver ústavného súdu, že sudcovia všeobecných súdov mali byť v tom-ktorom prípade vylúčení z rozhodovania o veciach, v súvislosti s ktorými boli podané predmetné ústavné sťažnosti, resp. že existovali dôvody na ich vylúčenie.

65. Pokiaľ ide o nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 428/2020 z 28. januára 2021, na ktorý sťažovateľ poukazuje v doplnení ústavnej sťažnosti z 8. novembra 2023, možno konštatovať, že ústavný súd v ňom v rámci samotného posúdenia dôvodnosti ústavnej sťažnosti posudzovanej v predmetnom konaní neriešil otázku, či protizákonný, resp. svojvoľný procesný postup predstavuje dôvod námietky, o ktorom sa musí konať a rozhodnúť, ale len v rámci sumarizácie ústavnoprávnych východísk označeného nálezu z 28. januára 2021 poukázal, že už judikoval výnimku z pravidla, podľa ktorého sa o námietke zaujatosti nekoná, ak je jej dôvodom iba procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, keďže totiž dospel k záveru, že pokiaľ sa v námietke zaujatosti uvádzajú okolnosti znamenajúce protizákonný, resp. svojvoľný postup orgánu činného v trestnom konaní či súdu, treba takúto námietku zaujatosti považovať za spôsobilú námietku v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o ktorej dôvodnosti či nedôvodnosti sa preto musí zákonom predpísaným spôsobom konať a rozhodnúť.

66. Vychádzajúc z obsahu rozhodnutí ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ podporne poukazuje, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že tieto rozhodnutia ústavného súdu nie sú aplikovateľné na skutkovú situáciu sťažovateľa, keďže skutkové okolnosti v prípadoch, ktorých sa týkajú sťažovateľom označené rozhodnutia ústavného súdu, nie sú rovnaké a ani obdobné ako skutkové okolnosti v sťažovateľovej veci:

67. Na rozdiel od skutkovej situácie prípadu, ktorého sa týkal nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 79/08 z 29. apríla 2008, sťažovateľ netvrdí, že by v čase prijatia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu existovalo iné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým by bol sudca JUDr. Štíft vylúčený z iného konania, ktorého účastníkom by bol sťažovateľ.

68. Na rozdiel od skutkovej situácie prípadu, ktorého sa týkal nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 153/08 z 1. júla 2008, sťažovateľ netvrdí, že by v jeho prípade nastala situácia, že by sudca JUDr. Štíft postupoval svojvoľne tým, že by v jeho veci zaujímal protirečivé stanoviská, a to či už k otázke zastúpenia sťažovateľa alebo k inej otázke.

69. Na rozdiel od skutkovej situácie v prípade, ktorého sa týkal nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 111/2018 z 23. mája 2018, sťažovateľ netvrdí, že by sudca JUDr. Štíft vo vzťahu k nemu vyhlásil, že mu garantuje ukončenie jeho veci trestným rozkazom, ak nebude podávať žiadne ďalšie sťažnosti, resp. sťažovateľ ani netvrdí, že by sudca JUDr. Štíft mal vo vzťahu k nemu nejaké iné obdobné vyhlásenie.

70. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd v druhom rade konštatuje, že – na rozdiel od sťažovateľom označených rozhodnutí ústavného súdu, z ktorých vyplýva záver o existencii dôvodu vylúčenia sudcov všeobecných súdov – z odôvodnenia nálezu ústavného súdu č. k.

I. ÚS 32/2021-85 zo 14. apríla 2022 (ktorým ústavný súd zrušil predmetné väzobné uznesenie) absolútne nevyplýva záver ústavného súdu, že by rozhodnutie zrušované týmto nálezom (t. j. predmetné väzobné uznesenie) vydal senát v zložení, z ktorého sudca mal byť vylúčený, resp. že boli dôvody na jeho vylúčenie. Možno tak konštatovať, že ústavný súd v náleze zo 14. apríla 2022 (ktorým zrušil predmetné väzobné uznesenie) neidentifikoval žiadny taký protizákonný, resp. svojvoľný procesný postup senátu najvyššieho súdu (resp. jeho členov), ktorý by predstavoval dôvod námietky zaujatosti, o ktorom sa musí konať a rozhodnúť.

71. Napokon v treťom rade ústavný súd konštatuje, že zo sťažovateľom označených rozhodnutí ústavného súdu ani len okrajovo nevyplýva (resp. z nich absolútne nemožno vyvodiť) záver, že by existencia samotného kasačného rozhodnutia ústavného súdu (t. j. nálezu, ktorým ústavný súd ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu zrušil, pozn.) sama osebe mohla/mala predstavovať dôvod námietky zaujatosti, o ktorom sa musí konať a rozhodnúť. Takýto záver z označených rozhodnutí ústavného súdu napokon ani nemôže vyplývať, keďže *ad absurdum* by v konečnom dôsledku nevyhnutne znamenal, že následkom každého kasačného rozhodnutia ústavného súdu by automaticky muselo byť vylúčenie všetkých sudcov všeobecného súdu, ktorí participovali na prijatí rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré bolo ústavným súdom v rámci konania o ústavnej sťažnosti zrušené. Zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na nové konanie nadriadeným súdom alebo ústavným súdom pritom predstavuje bežnú procesnú situáciu, v súvislosti s ktorou ani jednotlivé procesné právne predpisy automaticky nespájajú zmenu zloženia súdu (t. j. zmenu samosudcu alebo zloženia senátu), ktorého rozhodnutie bolo nadriadeným súdom alebo ústavným súdom zrušené. V tejto súvislosti pritom aj samotný ESLP konštatoval, že povinnosť súdu byť nestranný nemožno chápať tak, že nadriadený súd, ktorý zruší rozhodnutie nižšieho súdu a vec mu vráti na nové konanie, musí vec zaslať inému súdu či zabezpečiť, aby senát nižšieho súdu zasadal v inom zložení (Thomann v. Švajčiarsko z 10. 6 1996; Stow a Gai v. Portugalsko zo 4. 10. 2005).

72. Vychádzajúc z uvedeného, možno tak uzavrieť, že sťažovateľova ťažisková námietka – podľa ktorej najvyšším súdom v napadnutom uznesení aplikovaná doslovná a prísne formalistická interpretácia § 31 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 32 ods. 6 Trestného poriadku je v rozpore s judikatúrou ústavného súdu – nie je dôvodná, keďže: 1. sťažovateľom označené rozhodnutia ústavného súdu nie sú aplikovateľné na skutkovú situáciu sťažovateľa, 2. na rozdiel od sťažovateľom označených rozhodnutí ústavného súdu z predmetného nálezu ústavného súdu zo 14. apríla 2022 (ktorým bolo zrušené predmetné väzobné uznesenie) nevyplýva záver o existencii dôvodu vylúčenia sudcu všeobecného súdu (t. j. JUDr. Štífta) a zároveň 3. zo sťažovateľom označených rozhodnutí ústavného súdu ani nevyplýva, že by existencia samotného kasačného rozhodnutia ústavného súdu sama osebe predstavovala dôvod námietky zaujatosti, o ktorom sa musí konať a rozhodnúť.

73. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tak možno konštatovať, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v súlade s už uvedenými závermi ústavného súdu dospel k ústavne konformnému záveru, že namietaného sudcu JUDr. Štífta z rozhodovania vo veci sťažovateľa nediskvalifikuje samotná skutočnosť, že sa tento sudca podieľal na predmetnom väzobnom uznesení, ktoré bolo neskôr zrušené rozhodnutím ústavného súdu (z odôvodnenia ktorého zároveň ani nevyplýva záver ústavného súdu, že by toto zrušené väzobné

uznesenie vydal senát v zložení, ktorého sudca mal byť vylúčený, resp. že boli dôvody na jeho vylúčenie).

74. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

75. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú ťažiskovú argumentáciu sťažovateľa o zaujatosti sudcu JUDr. Štífta z dôvodu jeho participácie na uznesení o väzbe sťažovateľa, ktoré bolo následne predmetným nálezom ústavného súdu zrušené, nebolo už potrebné osobitne sa zaoberať ďalšími argumentmi sťažovateľa, ktoré z tejto ťažiskovej argumentácie sťažovateľa vychádzajú, resp. na ňu nadväzujú (význam postavenia JUDr. Štífta v senáte, príčinná súvislosť medzi jeho konaním a uznesením o väzbe sťažovateľa, sťažovateľom tvrdený rozdielny právny názor vyslovený v uznesení najvyššieho súdu o nevyhlásení JUDr. Farkaša v súvislosti s otázkou jeho postavenia v senáte, nenamietanie prítomnosti JUDr. Štífta v senáte v minulosti, nezvolenie obdobného postupu, aký zvolil najvyšší súd v prípade trestnej veci JUDr. Jankovskej).

76. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení náležite nevysporiadal s jeho argumentáciou o zaujatosti sudcu JUDr. Štífta z dôvodu, že odôvodnenie predmetného väzobného uznesenia (na ktorom ako člen senátu participoval aj sudca JUDr. Štíft) porušuje jeho právo na prezumpciu neviny, ústavný súd v úvode pripomína, že v zmysle judikatúry ESĽP je prezumpcia neviny porušená, ak rozhodnutie súdu alebo vyjadrenie verejného činiteľa týkajúce sa osoby obvinenej z trestného činu odráža názor, že táto osoba je vinná, a to ešte pred tým, ako bola jej vina preukázaná zákonným spôsobom. Aj keď vina nie je formálne konštatovaná, postačuje existencia určitej úvahy naznačujúcej, že súd alebo činiteľ hľadá na obvineného ako na vinného. Zásadný rozdiel treba robiť medzi tvrdením, že niekto je iba podozrivý zo spáchania nejakého trestného činu, a jasným prehlásením, že sa osoba daného trestného činu dopustila, a to bez toho, aby bola právoplatne odsúdená. Európsky súd pre ľudské práva dôsledne zdôrazňuje dôležitosť toho, aké slová zvolia verejní činitelia pre svoje vyjadrenia pred tým, než je dotknutá osoba súdená a uznaná vinnou z určitého trestného činu (Khuzhin a ďalší proti Rusku). Prezumpcia neviny bude porušená, ak bez toho, aby bola vina obvineného predtým zákonným spôsobom preukázaná, súdne rozhodnutie týkajúce sa jeho osoby bude odrážať myšlienku, že je vinný (Barberà, Messegué a Jabardo proti Španielsku). Nie je pritom podstatné, ak sa sporná formulácia neobjavila vo výroku rozhodnutia, ale iba v odôvodnení (Adolf proti Rakúsku). Relatívne časté sú v judikatúre ESĽP prípady, keď v konaniach priamo neriešiacich otázku viny a trestu volia súdy formulácie, ktorými viac-menej jasne konštatujú vinu obvineného. Patria sem najmä rôzne rozhodnutia, ktorými sa predlžuje väzba obvineného. V týchto prípadoch ESĽP zdôrazňuje podstatný rozdiel medzi vyslovením púheho podozrenia, že sa obvinený dopustil trestného činu, a jasným konštatovaním zo strany súdu, že sa ho dopustil. Vo veci Nešťák proti Slovensku porušenie čl. 6 ods. 2 dohovoru ESĽP videl v postupe všeobecného súdu, ktorý v rozhodnutí o sťažnosti proti zamietnutiu žiadosti o prepustenie na slobodu okrem iného uviedol, že „*bolo preukázané, že obžalovaný Nešťák sa uvedeného trestného činu dopustil z toho dôvodu, že potreboval peniaze*“. Vychádzajúc z uvedených východísk, ústavný súd poukazuje na odôvodnenie dotknutej časti predmetného uznesenia o väzbe citované najvyšším súdom v napadnutom uznesení (s. 32 a 33 napadnutého uznesenia, pozn.). V súlade s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom uznesení je aj ústavný súd toho názoru, že formulácie použité

v predmetnom väzobnom uznesení základné právo s'ťažovateľa na prezumpciu nevinu neporušili. Samotná skutočnosť, že s'ťažovateľ hodnotí tieto formulácie s opačným záverom, bez ďalšieho porušenie princípu prezumpcie nevinu neznamená. Na tom nič nemôžu meniť ani závery ESLP vo veci D. K. proti Slovenskej republike, keďže Špecializovaný trestný súd v písomnom vyhotovení rozsudku (ktorého výrok bol aj prečítaný) explicitne označil D. K. za páchatel'a, hoci v tom čase ešte neexistoval právoplatný výrok o jeho vine. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej s'ťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

77. S'ťažovateľ v ústavnej s'ťažnosti taktiež namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení náležite nevysporiadal s jeho argumentáciou o zaujatosti sudcu JUDr. Štífta z dôvodu vzájomných vzťahov JUDr. Štífta, JUDr. Ivanoviča a JUDr. Lipšica, pričom jadrom námietky je tvrdenie, podľa ktorého mal najvyšší súd na túto argumentáciu aplikovať kritériá tzv. teórie zdania (objektívny test), no napriek tomu skúmal námietky z pohľadu subjektívneho testu vyžadujúceho od s'ťažovateľa predloženie dôkazov o zaujatosti JUDr. Štífta proti nemu v súvislosti so vzťahmi medzi JUDr. Štíftom, JUDr. Ivanovičom a JUDr. Lipšicom s tým, že takéto dôkazy s'ťažovateľ nepredložil. Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou s'ťažovateľa konštatuje, že sa stotožňuje so záverom najvyššieho súdu, že ide o hypotézy a domnienky s'ťažovateľa, na ktorých nemožno založiť záver o zaujatosti sudcu JUDr. Štífta, a to ani podľa teórie zdania – ide totiž iba o tvrdenie s'ťažovateľa, podľa ktorého JUDr. Ivanovič je rodinným príbuzným JUDr. Štífta. S'ťažovateľ tento tvrdený príbuzenský vzťah nijako bližšie nedefinuje a nepredkladá o ňom ani žiaden dôkaz. Rovnako tak nepoukazuje na žiadne zdroje, z ktorých by mohlo byť zrejmé, že toto jeho tvrdenie, a to či už JUDr. Štíft alebo JUDr. Ivanovič, uznávajú (teda že môže ísť o nesporné tvrdenie). Uvedené platí aj o tvrdení, podľa ktorého je JUDr. Štíft osobným priateľom JUDr. Lipšica. S'ťažovateľ totiž ani v tomto prípade tvrdenie ničím nedokazuje a nedáva ani podklady, z ktorých by mohla vyplývať nespornosť tohto tvrdenia. Podľa názoru ústavného súdu aj pri skúmaní zaujatosti na základe tzv. teórie zdania (teda z pohľadu objektívneho testu) tvrdené okolnosti, z ktorých pre nezávislého pozorovateľa majú vyplývať pochybnosti o nezaujatosti sudcu, musia byť pravdivé, a to či už na základe zaujatost' namietajúcou osobou predložených dôkazov, alebo pre nespornú povahu týchto okolností, prípadne preto, že ide o skutočnosti notoricky známe. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej s'ťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

78. S'ťažovateľ napokon namieta, že najvyšší súd sa náležite nevysporiadal ani s jeho argumentáciou, že v prípade posudzovania zaujatosti namietaného sudcu JUDr. Štífta je potrebné analogicky vychádzať z prístupu, ktorý zaujal najvyšší správny súd v rámci disciplinárneho konania proti sudcovi Špecializovaného trestného súdu JUDr. Trubanovi, v zmysle ktorého sudca je povinný oznámiť vlastnú zaujatost' aj v tom prípade, keď existujú skutočnosti, ktoré podľa jeho vlastného názoru nie sú spôsobilé vylúčiť ho z prejednávania v danej veci. Najvyšší súd v súvislosti s touto argumentáciou s'ťažovateľa v napadnutom uznesení poukázal na dôvody, pre ktoré predmetné prípady nie je možné hodnotiť ako analogické, pričom zdôraznil, že z písomného vyjadrenia sudcu JUDr. Štífta k námietke zaujatosti podanej s'ťažovateľom je zrejmý postoj tohto sudcu v tom zmysle, že subjektívne sa necíti byť proti s'ťažovateľovi zaujatý a ani žiadne iné okolnosti nehodnotí ako spôsobilé pre jeho vylúčenie. V napadnutom uznesení zároveň dospel k záveru, že v prípade s'ťažovateľom tvrdených vzájomných vzťahov JUDr. Štífta, JUDr. Ivanoviča a JUDr. Lipšica

ide len o ničím nepodložené hypotézy a domnienky sťažovateľa. Vychádzajúc z uvedeného, možno konštatovať, že z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, z akých dôvodov v prípade sudcu JUDr. Štífta nevychádzal z prístupu, ktorý zaujal najvyšší správny súd v rámci disciplinárneho konania proti sudcovi Špecializovaného trestného súdu JUDr. Trubanovi. Totiž nevyhnutným predpokladom uplatnenia tohto prístupu zo strany najvyššieho súdu by bolo predchádzajúce presvedčenie najvyššieho súdu o existencii možných dôvodov vylúčenia sudcu JUDr. Štífta, ktoré mal tento sudca oznámiť a o ktorých by bolo potrebné následne rozhodnúť. Keďže však najvyšší súd v rámci napadnutého uznesenia nedospel k záveru, že by existoval možný dôvod vylúčenia, ktorý mal sudca JUDr. Štíft oznámiť a o ktorom by bolo potrebné následne rozhodnúť, nemohol najvyšší súd ani vychádzať z prístupu, ktorý zaujal najvyšší správny súd v rámci disciplinárneho konania proti sudcovi Špecializovaného trestného súdu JUDr. Trubanovi. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

79. Možno tak uzavrieť, že po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

80. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

IV.

K návrhu na vydanie dočasného opatrenia

81. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým až do rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa Špecializovanému trestnému súdu uloží povinnosť zdržať sa vykonávania procesných úkonov v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/9/2022.

82. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého

rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

83. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na vydanie dočasného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z predchádzajúcich bodov časti III odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené v § 130 zákona o ústavnom súde na vydanie dočasného opatrenia, a preto ústavný súd návrhu na vydanie dočasného opatrenia nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

84. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu